Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Josie Silver este o romantică nerușinată, care l-a cunoscut pe cel ce avea să îi devină soț în clipa în care l-a călcat pe picior din greșeală, chiar când el împlinea 21 de ani. Locuiesc împreună cu cei doi fii și cu pisicile familiei într-un orășel din Anglia.

O zi de Decembrie

Traducere din limba engleză
Lidia Dumitru

NEMIRA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri i se cuvin isteței, amabilei și înțeleptei mele editoare, Katy Loftus. Instinctul și profuzimea ta m-au călăuzit infailibil pe parcursul acestei cărți, din momentul conceperii ei până la sfârșit. Sincer, fără tine n-aș fi reușit să o scriu, ești de-a dreptul genială!

Și mai mari mulțumiri lui Karen Whitlock, Emma Brown și tuturor celor de la Viking – a fost o plăcere și o încântare să lucrez cu voi toți.

Aprecieri deosebite le datorez lui Sarah Scarlett și tuturor celor din echipa genială și înfricoșător de fascinantă a departamentului de drepturi de autor.

Ție, Jess Hart, nu-ți pot spune în cuvinte cât ador coperta! Mulțumesc, va fi mereu agățată pe peretele biroului meu.

Multe mulțumiri, ca de obicei, agentei mele Jemima Forrester și tuturor celor de la agenția David Higham.

Într-o notă mai personală, toată dragostea mea și mulțumirile mele Doamnelor tunse bob și Vulpițelor – se pare că la orice întrebare aș fi putut să născocesc ați avut răspuns! Sunteți armele mele secrete.

Le mulțumesc, ca întotdeauna, familiei mele dragi și prietenilor pentru sprijinul generos și pentru încurajări.

Și, nu în cele din urmă, le mulțumesc scumpilor mei James, Ed și Alex. Veți rămâne întotdeauna preferații mei.

Cuprins

2008 7
2009 15
2010 47
2011 113
2012 141
2013 213
2014 287
2015 325
2016 357
2017 395

Mulțumiri 422

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

21 decembrie

LAURIE

Mă mir că toți cei care merg cu mijloacele de transport în comun iarna nu mor pe capete de la invazia de microbi. În ultimele zece minute s-a tușit și s-a strănutat pe mine și, dacă femeia din față își scutură iar mătreața în dreptul meu, s-ar putea s-o stropesc cu restul de cafea călduță pe care nu mai sunt în stare s-o beau fiindcă e plină de coji de la ea din cap.

Sunt atât de obosită, încât aș putea să adorm chiar aici, în autobuzul ăsta supraetajat, înghesuit, care se tot hurducăie. Mulțumesc cerului că am terminat lucrul de Crăciun, că nu știu dacă mintea sau corpul meu ar mai fi îndurat încă o tură la biroul recepției acelui hotel îngrozitor. Aproape că mă ia somnul, chiar și când țin ochii deschiși. Plănuiesc ca, de îndată ce ajung mâine acasă și dau de familiaritatea nostalgică a căminului părinților, să hibernez până la anul. Călătoria asta ca într-un ralanti are ceva liniștitor, lăsând în urmă Londra pentru o pauză de viață rurală, potolită, din Midlands, în camera copilăriei mele, chiar dacă nu toate amintirile mele din copilărie sunt unele fericite. Chiar și cele mai unite familii au tragediile lor și, la drept vorbind, ale noastre s-au petrecut de timpuriu și ne-au rănit adânc. N-am să mai insist totuși, deoarece Crăciunul ar trebui să fie un timp al speranței și al iubirii și, cel mai ademenitor în această clipă, un timp al somnului. Somnul întrerupt

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

de întrecerile de înfulecat laolaltă cu fratele meu, Daryl, și prietena lui, Anna, și toată gama de filme de prost-gust care rulează de Crăciun. Pentru că, nu-i așa?, cum ai putea să te saturi vreodată să vezi un tip nefericit stând afară în frig, ținând în tăcere cartoane cu mesaje în care-i mărturisește soției celui mai bun prieten că inima lui frântă va bate mereu pentru ea? Deși ăsta-i romantism? Nu sunt convinsă. Adică este, într-un fel, cam siropos, însă totodată înseamnă să fii și prietenul cel mai de rahat de pe fața pământului.

Eu nu mai îmi fac griji pentru germenii dinăuntru, pentru că sigur am ingerat îndeajuns de mulți să mă omoare, așa că îmi sprijin fruntea de geamul aburit și mă uit cum Camden High Street[1] se cufundă în strălucirea luminițelor de Crăciun, vitrinele luminate și ticsite deopotrivă, care vând flecușteț, de la geci de piele până la suvenire kitschoase cu Londra. Este de-abia patru după-amiază și deja se înserează în oraș; nu mi se pare că astăzi a fost luminat îndeajuns.

Rațiunea îmi spune că ar trebui să-mi dau jos din păr nimbul demodat, de beteală, pe care vaca mea de șefă m-a pus să-l port, pentru că arăt ca și cum aș da probe pentru rolul îngerului Gavriil în piesa de teatru despre Nașterea Domnului din școala generală, însă descopăr că mi-e prea lene și chiar nu mă mai sinchisesc. Nici că-i pasă cuiva din acest autobuz; nici bărbatului transpirat, îmbrăcat în hanorac, de lângă mine, care ocupă mai mult decât jumătatea lui de scaun, în vreme ce ațipește citind ziarul de ieri, nici grupului de școlari care țipă unii la alții pe locurile din spate și, cu siguranță, nici femeii cu mătreață din fața mea, cu cerceii ei strălucitori, în formă de fulgi de nea. Bijuteriile ei sunt ca o ironie care nu trece neobservată; dacă aș fi fost mai afurisită, poate c-aș fi bătut-o pe umăr ca s-o informez că atrage atenția asupra furtunii de mătreață pe care o depune ori de câte ori scutură din cap.

[1] O porțiune de nici cinci sute de metri în nord-vestul Londrei, parte din drumul din centrul Londrei către Hampstead (n. tr.).

Cu toate astea, nu-s o afurisită; sau poate că sunt una care tace mâlc. Nu suntem toți așa?

Haide! îmi spun în sinea mea. *Mișcă-te! Du-mă acasă!* Deși „acasă" are să fie un loc cam mohorât, având în vedere că Sarah, colega mea de apartament, s-a dus acasă să-și vadă părinții. Încă o zi, pe urmă plec și eu, îmi tot reamintesc.

Autobuzul se hurducăie violent la o stație de la capătul străzii și mă uit cum mai jos un șir de oameni se înghiontesc necontenit să coboare în același timp, în vreme ce alții se străduiesc să urce, îmbrâncindu-se. Ca și cum s-ar afla la una dintre întrecerile acelea în care vor să vadă câți oameni se pot înghesui într-un loc strâmt.

Observ un tip într-o rână pe unul dintre scaunele rabatabile din stația de autobuz. Nu se poate să fie ăsta autobuzul pe care-l așteaptă, e prea cufundat în lectura cărții cu copertă cartonată pe care o ține în mâini. Îmi sare în ochi, căci pare să ignore înghesuiala și îmbrânceala care se petrec chiar sub nasul lui, ca unul dintre efectele alea speciale fanteziste din filme când cineva stă complet înlemnit și lumea se învârtește în jurul lui ca într-un caleidoscop, ușor încețoșat.

Nu-i văd fața, doar vârful capului și părul de-un blond nisipiu, tuns ceva mai lung și lăsat să cadă într-o buclă când mai crește, îmi închipui. Este înfofolit într-un palton bleumarin petrecut, din bumbac, și un fular la gât, parcă lucrat de mână. E de prost-gust și neașteptat, în contrast cu armonia din restul ținutei, căci poartă blugi închiși la culoare, mulați și bocanci și este cu totul absorbit de carte. Mă uit cu coada ochiului, îmi lungesc gâtul să văd ce citește, ștergând geamul aburit cu mâneca hainei ca să zăresc mai bine.

Nu știu dacă e de la mișcarea brațului meu pe geamul autobuzului sau de la scânteierile aruncate de cerceii femeii cu mătreață care i-au atras atenția, dar el înalță capul și clipește de câteva ori, concentrându-se la fereastra mea. *La mine.*

Ne holbăm unul la celălalt și nu-mi pot lua ochii de la el. Îmi simt buzele mișcându-se ca și cum sunt gata să zic ceva, Dumnezeu știe ce,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

când, dintr-odată, ca din senin, vreau să mă dau jos din autobuz. M-a năpădit dorința cumplită să ies, să ajung la el. Dar nu cobor. Nu mă clintesc, pentru că știu că n-am nici cea mai slabă șansă să trec de bărbatul în hanorac de lângă mine și să mă strecor prin înghesuiala din autobuz, înainte ca acesta s-o ia din loc. Așadar, mă hotărăsc în ultimul moment să stau țintuită pe scaun și să încerc să-i transmit să se urce el, folosindu-mă numai de dorința arzătoare din privirea mea.

Nu e arătos ca un actor din filme și nu e nici măcar o frumusețe perfectă în stil clasic, dar are o alură de licean răvășit și un șarm sincer, de „cine, eu?", care mă fascinează. De unde stau, nu pot să-mi dau seama ce culoare au ochii lui. Aș zice verzi sau poate albaștri?

Și uite care-i treaba. Poate că-mi fac eu iluzii, dar sunt sigură că și pe el l-a lovit același trăsnet; ca și cum un fulger nevăzut ne-a adus, în mod inexplicabil, împreună. Ne recunoaștem; fără ocolișuri, șocul electric din ochii lui mari. Face un gest neîncrezător, ca și cum ar fi în sfârșit surprins, chestie pe care ai face-o în mod normal când ai da întâmplător peste un bun și vechi prieten, pe care nu l-ai mai văzut de un car de ani și nu-ți vine a crede ochilor că este în fața ta.

Este o privire de genul *Hei, ce faci? Vai, Dumnezeule, tu ești!* și *Nu-mi vine să cred! Ce surpriză să dau peste tine aici!* toate la un loc.

Scrutează din ochi mulțimea care se micșorează, tot așteptând să urce, și apoi pe mine, și este ca și cum aș putea să-i aud gândurile care-i dau năvală prin cap. Se întreabă dacă ar fi un gest nebunesc să se suie în autobuz, la ce mi-ar spune dacă între noi nu ar fi geamul și învălmășeala de călători, dacă ar părea un caraghios să urce treptele două câte două și să ajungă la mine.

Deloc, încerc să-i comunic. *Nu, n-ai fi caraghios, nu te-aș lăsa eu. Doar suie-te în amărâtul ăsta de autobuz, hai!* Se holbează la mine, apoi un zâmbet subțire i se furișează în colțul gurii mari, ca și cum nu și-l mai poate stăpâni. Și apoi îi zâmbesc și eu, aproape amețită. Nici eu nu pot să mă stăpânesc.

Urcă în autobuz, te rog! Se foiește, ia o hotărâre pe neașteptate, închizând cartea și îndesând-o în rucsacul de la picioare, dintre glezne. Înaintează acum, eu îmi țin răsuflarea și apăs cu palma geamul, făcându-i semn să se grăbească, dar ușile se închid șuierând stins și simt cum e eliberată frâna de mână.

Nu! Nu! Vai, Doamne, nici să nu îndrăznești să te miști din stația asta! E Crăciunul! Îmi vine să strig, exact în clipa în care autobuzul intră în trafic și accelerează, iar el, trăgându-și sufletul, rămâne afară, în mijlocul drumului, uitându-se cum ne îndepărtăm. Văd în privirea lui cum se dă bătut și, pentru că este Crăciunul și tocmai m-am îndrăgostit fără speranță de un străin într-o stație de autobuz, îi trimit un sărut deznădăjduit și îmi sprijin fruntea de geam, privindu-l până dispare cu totul.

Atunci îmi dau seama. La dracu'! De ce n-am rupt o foaie din cartea nefericitului de lângă mine, să-i scriu ceva și apoi să i-o arăt? Aș fi putut s-o fac. Aș fi putut să-mi scriu numărul de telefon pe geamul aburit. Aș fi putut să întredeschid gemulețul de sus și să-i strig cum mă cheamă și adresa sau orice altceva. Acum îmi trece prin minte un vârtej nebunesc de lucruri pe care aș fi putut sau ar fi trebuit să le fac și, cu toate astea, atunci niciunul dintre ele nu mi-a venit în gând, pentru că pur și simplu nu mi-am putut dezlipi ochii de la el.

Pentru spectatorii din afară, trebuie să fi fost un film mut, de un minut, demn de premiul Oscar.

De acum înainte, dacă mă întreabă cineva dacă m-am îndrăgostit vreodată la prima vedere, am să-i răspund că da, m-am îndrăgostit un minut glorios, pe 21 decembrie 2008.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

Am doar două hotărâri anul acesta, două mari și late, strălucite și geniale de-a dreptul:

1) Să-l găsesc pe el, pe băiatul meu din stația de autobuz.

2) Să-mi găsesc primul meu job adevărat la o revistă.

La dracu'! Mai bine le-aș fi scris cu creionul, pentru că așa le-aș fi șters și le-aș fi schimbat. Ce mi-ar plăcea la modul ideal ar fi ca mai întâi să găsesc un post mișto la o revistă și pe urmă să dau nas în nas cu băiatul din autobuz într-o cafenea, în timp ce țin în mână o gustare sănătoasă de prânz, pe care aș scăpa-o din greșeală, iar el și-ar ridica privirea și mi-ar spune: „Ah, tu ești! În sfârșit!"

Apoi am sări peste prânz și am da o raită prin parc, căci ne-a pierit pofta de mâncare, dar ne-am găsit dragostea vieții.

Cam asta ar fi. Urați-mi baftă!

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

20 martie

LAURIE

– El e? Clar, am o presimțire că ar fi băiatul din autobuz.

Mă iau după cum dă din cap Sarah și îmi plimb ochii de-a lungul tejghelei, în barul aglomerat vineri seara. Este un obicei pe care l-am căpătat de fiecare dată când ieșim undeva; scrutăm chipuri și mulțimi în căutarea „tipului din autobuz", cum l-a botezat Sarah, când am schimbat păreri despre Crăciun, în ianuarie. Petrecerile familiei ei din York păreau niște aventuri mult mai zgomotoase pe lângă sărbătorile mele potolite, cu mese încărcate, din Birmingham, și amândouă ne întorseserăm la realitatea iernii din Londra, copleșite de tristețea Anului Nou. Mi-am plâns de milă spunându-i povestea smiorcăită despre „dragoste la prima vedere", după care am regretat imediat. Nu e vorba că n-am încredere în Sarah, ci mai degrabă că, din clipa aceea, ea a devenit mai preocupată să-l regăsească decât aș fi fost eu. Și simt că, încet și sigur, îmi pierd mințile după el.

– Care dintre ei? mă încrunt la marea de oameni, aproape numai cefe de necunoscuți.

Strâmbă din nas și se oprește să se gândească la cum să-l deosebească pe tipul ei ca să mi-l arate:

– Acolo, în mijloc, lângă tipa în rochie albastră!

Pe ea o zăresc mai ușor; părul ei blond-deschis, drept, greu ca o cortină vălurită aruncă scânteieri când își dă capul pe spate și râde la tipul de lângă ea.

El e cam de aceeași statură. Seamănă la păr și parcă și umerii care se văd prin cămașa lui neagră ar fi de recunoscut. Ar putea să fie oricine, dar la fel de bine ar putea să fie tipul din autobuz. Cu cât mă uit la el mai mult, cu atât sunt mai sigură că a luat sfârșit căutarea mea.

– Nu știu, spun cu răsuflarea întretăiată, pentru că el e cel mai aproape de ceea ce avem până în prezent.

L-am descris de atâtea ori, încât Sarah știe, pesemne, cum arată mai bine decât mine. Vreau să înaintez câte puțin. De fapt, cred că deja am început să mă apropii cu pași mărunți, dar apoi mă oprește Sarah cu un gest din mână, deoarece tipul tocmai s-a aplecat să o sărute de mama focului pe blondă, care devine instantaneu cea mai indezirabilă persoană de pe fața pământului.

Dumnezeule, cred că el e! Nu! Nu așa trebuia să se întâmple. Mi-am închipuit felurite variante ale scenei ăsteia în fiecare seară, înainte să închid ochii, și niciodată, repet, *niciodată*, nu s-a sfârșit așa. Câteodată se află cu un grup de băieți într-un bar, alteori este într-o cafenea, singur, citește, dar singurul scenariu care nu se întâmplă niciodată este că are o prietenă cu păr blond, strălucitor, pe care o giugiulește de-i merg fulgii.

– La dracu'! bombăne Sarah, dându-mi paharul de vin.

Ne uităm la ei cum se sărută. Și ne tot uităm. Măiculiță, oamenii ăștia n-au nicio limită? Acum o pipăie zdravăn pe spate, sărind calul chiar și pentru un bar aglomerat.

– Puțină decență, oameni buni! mormăie Sarah. La urma urmei, nu e genul tău, Lu.

Sunt total descurajată. Într-atât încât dau pe gât tot paharul cu vin rece și apoi mă înfior.

– Cred că vreau să plec, spun eu, cu ochii aproape în lacrimi.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Se opresc din sărutat și ea își aranjează rochia, iar el îi șoptește ceva la ureche și pe urmă se întoarce și vine drept spre noi.

Și atunci am știut. Trece chiar pe lângă noi și aproape că îmi vine să râd, euforică și ușurată.

– Nu e el, șoptesc. Nu e nici pe departe ca el.

Sarah dă ochii peste cap și în sfârșit respiră.

– Iisuse, ce noroc, futu-i! Ce măgar! Știi cât de puțin a mai lipsit să mă duc la el și să-i zic vreo două chiar acum?

Are dreptate. Tipul care tocmai a trecut pe lângă noi avea atâtea fumuri în cap, ștergându-se îngâmfat la gură de rujul roșu al fetei cu dosul palmei și rânjind satisfăcut când s-a dus la toaletă.

Dumnezeule, mai vreau ceva de băut! Trei luni l-am tot căutat pe tipul din autobuz. Dacă nu dau de el curând, am să sfârșesc la dezintoxicare.

Mai târziu, înapoi pe Delancey Street, ne-am dat jos pantofii și ne-am cufundat în canapea.

– Știi, mă gândeam, îmi spune Sarah, tolănită la celălalt capăt.

– Am un coleg nou la serviciu, cred că ți-ar plăcea.

– Îl vreau doar pe tipul din autobuz, oftez eu cu obișnuita mină melodramatică.

– Dar dacă afli că-i un idiot? îmi spune.

Bineînțeles că ceea ce ni se întâmplase mai devreme în bar o afectase și pe ea.

– Crezi că ar trebui să mă opresc din căutat? o întreb eu, ridicând capul greoi de pe brațul canapelei, ca să mă uit mai atent la ea. Își deschide brațele larg, ca într-o îmbrățișare, și rămâne așa.

– Spun doar că ai nevoie de un plan de rezervă.

– În cazul în care se dovedește că-i un idiot?

Îmi arată degetele, probabil pentru că e prea mare efortul ca să ridice capul.

– Poate să fie un idiot de prima mână, cel mai mare cretin de pe fața pământului, spune ea. Sau poate să aibă iubită. Sau, Dumnezeule!, Lu, ar putea chiar să fie căsătorit.

Suspin. Chiar suspin adânc.

– Nici gând! îngaim eu. E singur, e splendid și așteaptă pe undeva să-l găsesc. Cred asta cu toată convingerea unei femei bete.

– Sau poate că și el mă caută pe mine.

Sarah se sprijină pe coate și se holbează la mine, cu buclele ei lungi, roșcate, într-un hal fără de hal și cu rimelul strâns la coada ochiului după o noapte întreagă.

– Spun doar că noi, *tu*, este posibil să avem, să ai, așteptări nerealiste și că *noi*, tu trebuie să acționezi cu mai multă atenție, atâta doar.

Știu că are dreptate. Mai devreme, în bar, aproape că mi-a stat inima în loc. Ne uităm una la cealaltă și apoi mă bate ușor cu mâna pe picior.

– Lasă că-l găsim noi, îmi spune.

Un gest așa de neînsemnat de solidaritate, dar, în starea de beție în care mă aflu, mi se pune un nod în gât.

– Îmi promiți?

Dă din cap în semn că da și își face o cruce în dreptul inimii, iar eu scot un hohot de plâns, căci sunt obosită și furioasă și pentru că uneori nu-mi mai amintesc cum arată tipului din autobuz și mi-e teamă c-am să-i uit chipul.

Sarah se ridică și-mi șterge lacrimile cu mâneca bluzei.

– Nu plânge, Lu! îmi șoptește ea. Îl căutăm până dăm de el.

Încuviințez, lăsându-mă pe spate ca să contemplu tavanul fals, din polistiren, pe care proprietarul nostru a tot promis să-l zugrăvească din nou de când ne-am mutat aici, cu câțiva ani în urmă.

– Vom da de el. Și va fi perfect.

Tace și apoi își flutură degetul ușor ridicat pe deasupra capului.

– Bine ar fi să fie! Altfel, chiar aici, pe frunte, să-i scriu „idiot".

Eu încuviințez. Apreciez loialitatea ei și i-o întorc.